၈၈ တောခိုကျောင်းသားများ

ထိုင်းမြန်မာနယ်စပ် ABSDF

သေ့ဘောဘိုးစခန်းဖြစ်ရပ်မှန်များ

မိုးတိမ် (သေ့ဘောဘိုး)

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ထိုင်း-မြန်မာ နယ်စပ်၏ အကြီးဆုံး ကျောင်းသားစခန်းဖြစ်သော သေ့ဘောဘိုးစခန်းတွင် စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး စသည့်တာဝန်များ ယူခဲ့ပြီးနောက် စာရေးသူသည် ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် အလင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းနောက် နိုင်ငံရေးလောကနှင့် ကင်းအောင်နေပြီး မိမိဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပါသည်။ သို့သော် ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုများအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်လျက် ကြည်နူးနေချိန်တွင် A.B.S.D.F ဗဟိုကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌများ၊ ပြည်တွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည့် သတင်းနှင့် ၎င်းတို့၏ ညစ်ပတ်ယုတ်မာမှုများအား ဂျာနယ်များတွင် ဖတ်ရသောအခါ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

A.B.S.D.F ဗဟိုကော်မတီဥက္ကဋ္ဌများ မှ စာရေးသူအား K.N.U ဌာနချုပ်ရှိ မာနယ်ပလော အကျဉ်းထောင်တွင် မတရားဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်မှုအား ပြန်လည်သတိရမိပါသည်။ ၎င်းအပြင် A.B.S.D.F အဖွဲ့ကြီးသည် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများနှင့် ပြည်သူလူထုအပေါ်တွင် တာဝန်မကျေသော အဖွဲ့အစည်းကြီးအဖြစ်နှင့် တာဝန်မကျေသော A.B.S.D.F ခေါင်းဆောင်များဟု ထင်ယောင်ထင်မှား မှတ်ယူကြတော့သည်။ ၎င်းအပြင် A.B.S.D.F အဖွဲ့အစည်းကြီးသည် ပြည်သူများ၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ အပေါ် တာဝန်မကျေသော

ခေါင်းဆောင်များဟု ထင်ရှားမှတ်ယူကြပါတော့သည်။

ထိုအထွက်ကြောင့် A.B.S.D.F တွင် ရရှိသော လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ရရှိသော အခွင့်အရေးများကို မည်ကဲ့သို့ကြိုးစားခဲ့သည်များကို ရေးပြခြင်းသော ဆန္ဒများပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ဤစာစုဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်သည် စာရေးသူ လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ချက်များနှင့် A.B.S.D.F သေ့ဘောဘိုးစခန်း ခေါင်းဆောင်များသည် အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူ ပြည်သားများ၏ ဘဝအတွက် အမှန်အကန် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံကာ နိုင်ငံကောင်းကျိုးအတွက် မိမိတို့၏ လုပ်ကိုင်နိုင်သော စွမ်းဆောင်ချက်များအား တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကြွားဝါခြင်း အလျှဥ်းမရှိပါ။

သေ့ဘောဘိုးစခန်း ဖြစ်စဥ်များတွင် ကျွန်တော်သည် အဓိကအခန်းမှ ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ A.B.S.D.F မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ ဒီမိုကရက်တစ်တပ်ဦးမဖွဲ့ခင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ (၁၉-၉-၁၉၈၈) အာဏာသိမ်းပြီးနောက်ပိုင်း ကျောင်းသားကျောင်းသူများသည် အဖိနှိပ်ခံ မိဘပြည်သူများ၏ဘဝကို စာနာစွာဖြင့် ရင်ထဲ၌ ခံစားမှုကြောင့် မြို့ကိုစွန့်ခွာကာ တောတောင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး လက်နက်ရှိသောသူကို လက်နက်နှင့် ရင်ဆိုင်မည်။ ဘယ်လောက်ပင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရောက်ပါစေ ကြိတ်ခံစားပြီး အောင်မြင်အောင်လုပ်ကြမည်၊ ညီညွတ်ကြမည် စသည့်စိတ်ဓာတ်များနှင့် တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ရေးသားသော ဖြစ်စဥ်များတွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် အောင်မြင်မှုမရှိသော

တောတွင်းလှုပ်ရှားမှုများဖြစ်ပါသည်။ တောခိုကျောင်းသားများ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့အား သိသင့်သလောက်သာ ရေးပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလုံးစုံရေးပြခြင်းမရှိပါ။ ဤစာစုကို ရေးနေစဥ် ကျွန်တော်တို့စခန်းတွင်း ခံစားမှုအား ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ပြန်ခံစားရပါသည်။ အကုန်ရေးပြချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။

တောခိုကျောင်းသားကျောင်းသူများ ဆင်းရဲခြင်းများစွာ ပြောမပြနိုင်အောင် ခံစားနေချိန် ကျွန်တော်တို့ စခန်းခေါင်းဆောင်များ၊ စခန်းတပ်ရင်းမှူးများနှင့် ရဲဘော်များတို့သည် လုပ်နိုင်သည့်အလုပ်များ၊ လုပ်ထားကြောင်းများကို ကြွားဝါခြင်းမဟုတ်၊ လုပ်နိုင်တာလေးများ ရေးပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးဖြစ်စဥ်သည် အမြဲတမ်း တည်ငြိမ်နေခြင်းမရှိပါ။ နောင်အချိန်များ လိုအပ်ခဲ့လျှင် လေ့လာနိုင်ပါသည်။ အမှားများ သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန်အတွက်လည်း ရည်ရွယ်ပါသည်။

A.B.S.D.F ခေါင်းဆောင်အချို့ကြောင့် A.B.S.D.F တောခိုကျောင်းသားများအဖွဲ့ကြီးသည် အမည်းစက် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ သို့သော် အမဲစက်ထင်အောင် ပြုလုပ်ပြောဆိုသော ခေါင်းဆောင်များ ရှိသလို တောထဲတွင် ပီပီပြင်ပြင် မမျှော်အမြင်ရှိရှိ လုပ်ဆောင်မှုတို့အား တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ A.B.S.D.F သေ့ဘောဘိုးစခန်းသည် နယ်စပ်တစ်လျှောက်တွင် လူဦးရေအများဆုံး စခန်းကြီးဖြစ်ပြီး အမေရိကန်လွှတ်တော်အမတ်နှင့် တကွ ထင်ရှားသောသူများ လာရောက်သော စခန်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူကိုပင် သေတွင်းပို့ခဲ့သော ခေါင်းဆောင်များအား ယခုအချိန်ထိ မည်ကဲ့သို့မှ တုန့်ပြန်ပြောဆို ရေးသားမှုများ မလုပ်ခဲ့ပါ။ ပြည်တွင်း၌

အမဲစက်ကြီးဖြင့် ပြည်သူများ၏ ရှုံရှာစရာအဖွဲ့ကြီးအဖြစ် မမြင်စေလိုသဖြင့် ဤစာစုအား ရေးပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားအဖွဲ့များအား နိုင်ငံတကာမှ လူမှုရေး အကူအညီများသာပေးပြီး စစ်ရေးအကူအညီများ ပေးခြင်းမရှိပါ။ ကတိလည်းမပေး၊ ကူညီခြင်းလည်း မပြုပါ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့သည် သူတစ်ပါးနယ်မြေတွင် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု၊ လက်နက်ကိုင်လှုပ်ရှားမှု လုပ်ရခြင်းကြောင့် လွတ်လပ်မှုမရှိခြင်းလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျဆုံးသွားသော ရဲဘော်များနှင့် မိဘပြည်သူများအား ဤစာဖြင့်တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား ရဲဘော်ရဲမေများသည် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ပေးအပ်သည့် တာဝန်များ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်မှုများကိုလည်း ဖတ်ရပါသည်။ ဤစာအုပ်သည် A.B.S.D.F သေ့ဘောဘိုးစခန်း၏ ဖြစ်စဥ်များကိုသာရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျန်သည့် အကြောင်းအရာများအာ ရေးထားခြင်းမရှိပါ။ အခြားအကြောင်းအရာများအား ထဲထဲဝင်ဝင် အပြည့်အစုံ မသိသောကြောင့် မရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်က ဖြစ်စဥ်များအား ရေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အချို့အကြောင်းအရာများ၊ အချို့အမည်များအား မေ့နေခြင်းတို့ကြောင့် အပြည်အစုံ မဖော်ပြနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းအပြင် ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုများအား ထပ်ထပ်ပြီး မခံစားစေလိုသဖြင့် ဆင်းရဲမှုအား အကုန်မရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူများအား အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မိုးတိမ်(သေ့ဘောဘိုး)

*

တောတွင်းသို့ ခရီးအစ

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်လူရွယ်များသည် လွတ်လပ်မှုကိုသဘာဝအရ လိုချင်ကြသည်။ ချုပ်ချယ်ထားမှုများ၊ ဘောင်ခတ်ထားမှုများ မလိုချင်ကြပါ။ လူငယ်များသည် ငွေမရှာတတ်ကြပါ။ မိဘအုပ်ချုပ်သူများ၏ ပေးကမ်း ကျွေးမွေးမှု၊ ပညာသင်ကြားမှုများနှင့် ဘဝအစရပ်တည်လျက် ရှိကြ၏။ မိမိတို့ကို ကျွေးမွေးသော မိဘ၊ အကြီးအကဲတို့၏ အိမ်တွင်းရေး အခက်အခဲများကိုမြင်ရကြားရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပညာသင်ယူမှုတွင် လိုအပ်သော စာရွက်၊ ခဲတံ၊ ဖောင်တိန် စသည်တို့နှင့် ပညာရေးအတွက် လိုအပ်သော ငွေကြေးဥစ္စာများကို မိဘများမှ အဆင်ပြေစွာ ထောက်ပံပေးကမ်းမှုများ မလုပ်နိုင်ကြပါ။

အကြောင်းမှာ မိဘများ၏ စာဝတ်နေရေး အဆင်မပြေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ မိဘများသည် ခက်ခဲစွာ ရုန်းကန်လျက်ရှိကြပါသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မိဘများတွင် ယခုကဲသို့ အခက်အခဲများ ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ ကြားရသည်။ ထိုဆင်းရဲဒုက္ခများ ဘာကြောင့်ဖြစ်သနည်း။ စနစ်ဆိုးကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ စနစ်ဆိုးအား တွန်းလှန်ရမည်ဟူသောအသိက စိတ်ထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် မပြေလည်မှုများ၊ ဆင်းရဲမှုများ၊ မတရားအုပ်ချုပ်မှုများ ပေါင်းစုမှုကို တွန်းလှန်ရန်အတွက် ၈-၈-၈၈ နေ့ကြီး

ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။

၈၈ ၏ အစပျိုးမှုနှင့် အရေးအခင်းကာလများအကြောင်းကို ရေးသူများလည်း တော်တော်များနေပါပြီ။ ယခုရေးမည့် အကြောင်းကတော့ တောခိုကျောင်းသားများ၏ တောတွင်းခရီးစဉ်နှင့် တောတွင်းလှုပ်ရှားမှုများအကြောင်းဖြစ်သည်။

၈၈ ခုနှစ် အာဏာသိမ်းပြီးသောအခါ ဒေသအသီးသီး ကျောင်းသားကျောင်းသူများသည် မိမိတို့၏ နီးစပ်ရာ နယ်စပ်အသီးသီးသို့ ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။ ထိုင်း- မြန်မာ နယ်စပ်အသီးသီးတွင်လည်းကောင်း၊ တရုတ်-မြန်မာ နယ်စပ်အသီးသီးတွင်လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယနယ်စပ်တို့တွင်လည်းကောင်း တောခိုရောက်ရှိလာပြီး ၎င်းနယ်စပ်များတွင် ယခင်ရှိနှင့်နေကြသော လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအင်အားစု၏ နယ်မြေများတွင် စုရုံးရောက်ရှိကာ ဒီမိုကရေစီတော်လှန်ရေးအတွက် အင်အားများမွေးမြူလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့မှ စတင်ထွက်ခွာပါသည်။ စစ်အာဏာသိမ်းခါစဖြစ်၍ နေရာတကာတွင် စစ်သားများ စောင့်ကြပ်နေပြီး လမ်းများတွင်လည်း စစ်တပ်ဂိတ်များချကာ စစ်ဆေးနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ အုပ်စုများခွဲပြီး လိုင်းကားများဖြင့် မော်လမြိုင်သို့ ခရီးဆက်ပါသည်။ မော်လမြိုင်သို့ရောက်သောအခါ ကျိုက်မရော ညောင်ပင်ဆိပ်ဘက်သို့ လိုင်းကားစီးပြီး ၎င်းမှတဆင့် အရှေ့ဘက်တွင်တွေ့ရသော တောင်တန်းများဆီသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။

၎င်းအချိန်က မှောင်ခိုခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် မော်လမြိုင်၊ ကျိုက်မရော စသည့်အနီးအနားနေ ကျေးရွာများမှ လူတိုင်းလိုလို ယိုးဒယားနယ်စပ်သို့ တောလမ်းခရီးဖြင့် ရောက်ဖူးကြသူများပါသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူ့ကိုမေးမေး လမ်းကြောင်းများ ညွှန်ပြနိုင်ကြသည်။ ဒေါနတောင်ခြေရောက်ဖို့ ခရီးတော်တော်လိုနေသဖြင့် တချို့ရွာမှ လူများသည် တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ လက်ဆင့်ကမ်း၍ ပို့ဆောင်ပေးကြပါသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ၁၉-၉-၈၈ နေ့လယ်ကထည်းက ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ချောင်းတွေ၊ မြောင်းတွေဖြတ်၊ မျှော့တွေကကိုက်၊ ချုံတွေတိုးနှင့် တစ်ညနေလုံး မအိပ်မနေ ခရီးဆက်ပြီး နောက်နေ့ မနက် (၄) နာရီ (၅) နာရီလောက်ရောက်ချိန်တွင် K.N.U နယ်မြေထဲရောက်ပြီဟု လမ်းပြမှပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အား ရွာသားများသည် ရွာတွင်းမှ ဖြတ်မခေါ်စေဘဲ ရွာများကို ကွင်းပြီး သွားရပါသည်။ ရွာများတွင် စစ်သားများရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးလမ်းကြောင်း ပို၍ဝေးကွာစွာ လမ်းလျှောက်ရသည်။ လမ်းမရှိသောနေရာများမှ သွားရသည်။ ၁၄-၁၅ နာရီလောက် မနားမနေ လမ်းလျှောက်ရပ်သည်။

ကျွန်တော်၏ လက်ပတ်နာရီမှ စက်တင်ဘာ ၂၀ ဟု ပြနေသည်။ တောထဲတွင်တွေ့ရသော တဲအိမ်တစ်ခုတွင် ခေတ္တနားကြသည်။ ၎င်းအချိန်တွင် တခြား ကျောင်းသားကျောင်းသူများကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည်လည်း စိတ်ဒုန်းဒုန်းချပြီး နီးရာသစ်ပင်အောက်များတွင် ခေတ္တအနားယူရန် လှဲချလိုက်ရာမကြာမီ လွန်လွန်ကြူးကြူးသတိလစ် အိပ်ပျော်ကုန်ကြတော့သည်။

တဲရှင်မှ လာရောက်နှိုးသည့်အချိန်တွင် ၂၀-၉-၈၈ နံနက် ၉ နာရီလောက်ရှိပြီ။ ၎င်းတဲရှင်နှိုး၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အချိန်တွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ပုံစံအမျိုးဖြင့် မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အိပ်ပျော်နေကြသည်ပုံ မပေါ်ဘဲ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ပြီး ပစ်ထားသည့်ပုံ ပေါက်နေပါသည်။

တစ်နေလုံး တစ်ညလုံး ခရီးပန်းလာသည်ဒဏ်၊ လမ်းခရီးတွင် မျှော့များကိုက်သည့်ဒဏ်ရာ၊ ဗွက်ထဲနွံထဲ ဖြတ်သန်းထားရ၍ မျက်နှာ အသားအရေများသည် ခြောက်သွေ့သွေးဆုတ်သည့် အနေအထားများကြောင့် ကြည့်ရသည်မှာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ပြီး စွန့်ထားသည့် လူစုလူဝေးကြီးများနှင့် တူပါသည်။

နောက် ကိုယ်အဖွဲ့ကိုနှိုးပြီး တဲရှင်မှ ထမင်းနှင့် ငါးခြောက်ကျွေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စထွက်ကတည်းကမှ ယခုမှပင် အစာစားရသည်။ ရေသောက်ရပါသည်။ အစားအသောက် အမြန်စားပြီး ခရီးစထွက်ကြသည်။ ယခုမှ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ဒေါနတောင်ခြေက တောင်စွယ်လေးပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါနတောင်တန်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရပေတော့မည်။ ၎င်းနေရာမှ စပြီး လမ်းပြမရှိတော့ပါ။ အကြောင်းမှာ မှောင်ခိုသမားများသွားထားသော လမ်းကြောင်းရှိပြီးသားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ၎င်းလမ်းကြောင်းအတိုင်းသာ သွားရန် တဲရှင်မှ ပြောပါသည်။။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြင့်မားသောတောင်များသည် တစ်လုံး နှစ်လုံး ထပ်ဆင့်ပြီး သူ့ထက်ငါအပြိုင် မိုးသို့ မျှော်လျက်ရှိသည်။ ၎င်းကို

ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်ရမည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးမဆိုင်းဘဲ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် မိုးကာမပါ၊ ရေဘူးမပါကြပါ။ မိုးရွာလျှင်စို ၊နေပူလျှင်ခြောက်ပေါ့။ တချို့နေရာများတွင် မြင့်မားသော တောင်ခါးပန်းများတွင် လူသွားလမ်းကျဥ်းကျဥ်းကို အကိုင်အတွယ်မရှိ၊ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရသည်။

တချို့တောင်များသည်မော့တက်ကြီးဖြစ်ပြီး ဆင်းသည့်အခါ ဇောက်ထိုးဆင်းရပါသည်။ ၎င်းအပြင် တောင်ခါးပန်းများကို ဟိုဘက်ဒီဘက် လုံးပတ် ၅ ပေ ၆ ပေရှိ သစ်ပင်ကြီးများကို ခုတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှဲထားပါသည်။ ၎င်းသစ်လုံးများပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘေးတွင် ကိုင်စရာမရှိ၊ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ချောက်နက်ကြီး၊ အောက်ကို ဆင်းလျှောက်လို့မရ၊ ထိတ်လန့်စွာ ကူးဖြတ်ရပါသည်။ ၎င်းလိုနေရာမျိုးတွေ တော်တော်များများ ကူးဖြတ်ရသည်။

လမ်းတွင် မှောင်ခိုကုန်သည်များ စခန်းချသော စခန်းဟောင်းများကိုတွေ့ရသည်။ ၎င်းနေရာများသို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းဆိုင်များ တစ်ဆိုင်စ နှစ်ဆိုင်စ တွေ့ရသည်။ ၎င်းဆိုင်များတွင် ထမင်းစားကြပါသည်။ ပိုက်ဆံလည်း ပေးသလောက်ယူကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သည်လမ်းသည်ခရီးကို ယခုမှပင် သွားဖူးခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် တောတွင်း စခန်းများကို တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ချိန်သားမကိုက်တတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မိုးချုပ်လာသဖြင့် တောထဲရှိ သစ်ပင်အောက်မှာပင် ဒုတိယည အိပ်လိုက်ရပါသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ကြောင်း ထိတ်လန့်စရာမရှိသဖြင့်

အနားယူအိပ်စက်ခြင်းကို ကောင်းစွာ အိပ်ကြပါသည်။ သို့သော် မြေကြီးပေါ်မှာပင် လှဲချအိပ်ရသည်။ တောတောင်ကြီးများတွင် မှောင်ခိုကုန်သည်များ သွားလာမှုကြောင့် တောထဲတောင်ထဲတွင်လည်း လမ်းကြောင်းကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပါသည်။

တချို့တောင်စောင်းများတွင် လူသွားများလွန်း၍ မြေကြီးများသည် ခါးစောင်းလောက်အထိ နက်နေသည်။ ဒေသခေါ် နွားချေးပန်းတောင်၊ တောင်သူငိုတောင်၊ မုဆိုးပြန်တောင်၊ တောင်ခမောက်၊ နွားလပို့တောင် စသည့် တောင်ကြီးများ ဖြတ်ကျော်ရမည်ဖြစ်သည်။ နွားချေးပန်းတောင်ဆိုလျှင် ၎င်းတောင်ကိုတက်သော နွားများသည် အညစ်အကြေးထွက်အောင်ပင် အားစိုက်ပြီး တက်ရသောကြောင့် ၎င်းအမည်တွင်သည်ဟုဆိုသည်။

ထို့တူ တောင်သူငိုတောင်ဆိုလျှင် တောင်သူများ မျက်ရည်ကျလောက်အောင် တက်ရသောကြောင့် ၎င်းအမည်တွင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးပြန်တောင်ဆိုလျှင်လည်း တောလိုက် မုဆိုးများ ၎င်းတောင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ဆက်မတက်တော့ဘဲ ပြန်ခဲ့သောကြောင့် မုဆိုးပြန်တောင်ဟု အမည်တွင်ခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်ကျချောင်းများကို တစ်ဖက်နှစ်တစ်ဖက် သစ်လုံးတစ်လုံးတည်းနှင့် တံတားထိုးခြင်းမှာ အသည်းယားစရာ အလွန်ကောင်းသည်။ ဒူးတုန်တုန်နှင့်ပင် ဖြတ်ကူးကြရပါသည်။

တစ်ချို့နေရာများတွင် ကြီးမားသော စမ်းချောင်း၊ ရေအိုင်ကြီးများ၊ ရေတံခွန်များ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ တောတောင်၏အလှသည် ချမ်းမြေ့စရာ၊ ကြည်နူးစရာများ ပြည့်နှက်နေသော်လည်း

ကျွန်တော်တို့သည် တောတောင်၏အလှများကို မြင်ရုံသာမြင်ပြီး မခံစားနိုင်ကြပါ။ ခံစားခဲ့ရသော စိတ်ဒဏ်ရာများ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာဒဏ်ရာများ။ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော မကျေမနပ်ခံစာချက်များ၊ နောင်တွေ့ကြုံလာမည့် အခက်အခဲများကို မည့်ကဲ့သို့ ဖြစ်မည်နည်း စသည့်စသည့် အကြောင်းများကြောင့်ပင် မည့်သည့်အရာကိုမှ မခံစားနိုင်ကြပါ။ မည်သူကမှ နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်မပြောကြခြင်းသာဖြစ်သည်။

လူတိုင်းအသီးသီး၏ မျက်ဝန်းတွင် အဓိပ္ပာယ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာသော စကားလုံးများကို ပြောဆိုနေကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခေတ္တနားချိန်တွင်လည်း စကားမပြောနိုင်ကြပါ။ ပြောလည်း မပြောချင်ကြပါ။ သို့သော် မျက်ဝန်းအချင်းချင်းတော့ စကားလုံးပေါင်းမြောက်မြာစွာ ပြောဆိုနေကြပါသည်။ “ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်သူက ကူညီမှာလဲ၊ တကယ်ပဲ ကူညီမှာလား။ ငါတို့ရဲ့အိတ်ကပ်ထဲမှာပါတဲ့ ငွေကြေးနဲ့ ဘယ်အချိန်အထိ ရပ်တည်လို့ရမှာလဲ။ ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့မှာလဲ စသည့်ပြဿနာများသည် အစီအရီပင်။ ” ၎င်းအချိန်အထိ ပြည်တွင်း၌ ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့၏ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သိသိမသိသိ စည်းလုံးစွာဖြင့် ကူညီခဲ့ခြင်း၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းများသည် တောထဲတောင်ထဲအထိ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကပ်ပါလာသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ စွမ်းအားများသည် နယ်စပ်ဒေသသို့ အမြန်ရောက်ရှိရေးပင်ဖြစ်သည်။ နားချိန် စားချိန်များတွင် ခေတ္တခဏသာအချိန်ယူ၍ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ ၂၁-၉-၈၈ နေ့ညနေ ၃ နာရီခန့် တွင် သေ့ဘောဘိုး K.N.U အကောက်ဂိတ်ရှိရာ ဈေးတန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ၎င်းဂိတ်သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင်

မိမိနေရပ်၊ မိမိအမည် စသည်တို့ကို စာရင်းပေးရသည်။ ၎င်းနောက် ဂိတ်တာဝန်ရှိသူမှ ၎င်းဈေးတန်းရှိ အိမ်များ၊ ဆိုင်ခန်းများတွင် အဖွဲ့လိုက် နေရာချပေးပါသည်။ ဒီမှာပင် နားခိုရန်နှင့် ရှေ့ဆက်ပြီး ယိုးဒယားနယ်စပ်သို့ သွားလာခွင့်မပြုတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ရောက်ရှိနေသော ကျောင်းသားများလည်း တော်တော်များများ တွေ့ရပါသည်။ ညနေ ၄ နာရီထိုးသောအခါ ဈေးတန်းရှိ ရပ်မိရပ်ဖများမှ ချက်ကျွေးသော ထမင်းကို တုံကင်ယူ၍ အလှည့်ကျ ဝင်စားရပါသည်။ ၎င်းတို့မှ သူတို့တတ်နိုင်မည့်အနေအထားဖြင့် ကျွေးမွေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရောက်ခါစဖြစ်သောကြောင့် မည့်သည့်အရာဖြင့်ပင် ကျွေးကျွေး ဆာလောင်နေသော ဝမ်းဗိုက်အား ဖြည့်ဆည်းလိုက်ကြသည်။

*

သေ့ဘောဘိုးဈေးတန်း စခန်းနေထိုင်မှု

သေ့ဘောဘိုးဈေးတန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ထိုင်းနိုင်ငံများမှ ကုန်သည်များရောင်းချသော K.N.U ပိုင် လူသုံးကုန်ဈေးတန်းကြီးဖြစ်သည်။ ၅ ဖာလုံခန့်ရှည်သော တောင်မြောက်တန်း လမ်းမကြီး (၃) လမ်းရှိပြီး လမ်းသွယ်ပေါင်း ခုနှစ်လမ်းလောက်ရှိပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ကုန်များလာရောက်ရောင်းချသော ကုန်သည်များသည် ၎င်းဈေးတန်းတွင် တည်းခိုပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ပွဲစားများမှတစ်ဆင့် သော်လည်းကောင်း၊ မိမိအပြန်ကုန်ဝယ်မည့် ကုန်စုံဆိုင်မှသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ သွားရောက် ရောင်းချကြသည်။

၎င်းအချိန်တွင် ကုန်သည်များနှင့် အတူတူပါလာသော ထိုင်းကုန်ပစ္စည်းများကို မြန်မာနိုင်ငံသို့ အပြန်တွင်သယ်ယူရန်အတွက် အထမ်းသမားများ ပါလာကြပါသည်။ ဒေသအခေါ် အထမ်းသမား၏ သူဌေးသည် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ မြန်မာနိုင်ငံမှပစ္စည်းများ သွားရောက်ရောင်းချချိန်တွင် အထမ်းသမားတို့သည် ၎င်းဈေးတန်းရှိ တည်းခိုဆောင် (ဝါးများ အင်ဖက်များနှင်းဆောက်ထားသော) အဆောက်အဦများတွင် မိမိသူဌေး ပြန်လာမည့် အချိန်အထိ စောင့်မျှော်နားခိုနေရသည်။ ဆိုင်တိုင်းနှင့် ပွဲစားတိုင်းတွင် တည်းခိုလို့ရမည် ဟင်းလင်းပြင်အဆောင်များရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများရောက်သောအခါ

၎င်းအဆောင်များတွင် နေရာချပေးပြီး ထိုင်းသို့ ဆက်လက်သွားလာခွင့် မပြုပါ ။ ၎င်းဈေးတန်း၏ အဝင်ဘက်တွင်ရော အထွက်ဘက်တွင်ပါ K.N.U ဂိတ်ကြီးများထားရှိပါသည်။

၎င်းဈေးတန်းမှ ၂ မိုင်လောက်ဝေးသည့်နေရာတွင် ထိုင်းဘက်သို့ ကူးသည့်တံတားရှိပြီး တံတားသည်ဘက်ဆိပ်တွင် K.N.U ဂိတ်ရှိသည်။ ဟိုဘက်ဆိပ်တွင် မော်လီချိုင် ယိုးဒယားဂိတ်ရှိပါသည်။ ၎င်းယိုးဒယားဂိတ် အနီးတွင် မဲဆောက်သို့သွားရန်အတွက် မဲဆောက်မော်လီချိုင် ဟိုင်းလက် လိုင်းကားဂိတ်ရှိသည်။ K.N.U မှ ပေးလိုက်သော ခရီးသွားခွင့်လက်မှတ်သည် မဲဆောက်မြို့အထိ သွားလာခွင့်ရှိပါသည်။

သေ့ဘောဘိုးဈေးတန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများအားလုံး K.N.U မှ နေရာချပေးပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာ ခွင့်မပြုပါ။ ၎င်းဈေးတန်းတွင် နားခိုပြီး ၎င်းဈေးမိဈေးဖများမှ ချက်ကျွေးသော ထမင်းများစားပြီး နေရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ ကျောင်းသားများ၏ ရှေ့လုပ်ငန်းစဥ်များနှင့် ရည်ရွယ်ချက်များကို စဥ်းစားပြီး အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားအများစုသည် ပြည်တွင်းမှ ကြောက်၍ထွက်ပြေးလာခြင်းမဟုတ်ပါ။ ရှေ့လုပ်ငန်းစဥ်များအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး တောခိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သေ့ဘောဘိုးဈေးတန်းတွင် ရှေ့လုပ်ငန်းစဥ်များအတွက် ရည်ရွယ်ချက် ပျောက်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့လုပ်ငန်းစဥ်များ စဥ်းစားခြင်း၊ နေထိုင်စားသောက်မှုအတွက် ပြောဆိုမိခြင်း၊ ၎င်းဈေးတန်းတွင်

ထားထားခြင်းတို့ကြောင့် မကျေနပ်မှုများအား အချင်းချင်း ပြောဆိုမိခြင်းများရှိပါသည်။

ထိုသို့ပြောဆိုမိသော ကျောင်းသားများအား ၎င်းဈေးတန်း K.N.U အရပ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖူးလောကွာမှ ခေါ်ယူ၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း ခံရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် K.N.U နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုဝေဖန်မှုများ မလုပ်ရဲအောင် ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တချို့ကျောင်းသားများသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိအောင် ကြိုးစားပြီး ထွက်ခွာကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့်နေ့တွင် ကျောင်းသားသုံးထောင်ကျော်လောက်ရှိသည်။ နောက်နေ့တွင် ငါးထောင်ကျော် ခြောက်ထောင်ကျော်လောက် ရှိလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ တော်ခိုကျောင်းသားများတွင် အလွှာအသီးသီး လူတန်းစားမျိုးစုံ ပါလာသည်။ ထမင်းချက်ကျွေးသည်မှာ ဈေးသူဈေးသား ရပ်မိရပ်ဖများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ များပြားလှသော လူအုပ်ကြီးအား ချက်ကျွေးရသည့် ပင်ပန်းမှုမှာ တော်တော်ကြီးပါသည်။

ထမင်းချက်ကျွေးသောအဖွဲ့သည် ၎င်းတို့၏စရိတ်ဖြင့် ချက်ကျွေးသည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့စားရသည်မှာ လုံးဝအဆင်မပြေပါ။ ဆီမပါသော ငှက်ပျောအူဟင်းနှင့်ပင် စားရပါသည်။ ကူညီထားသော ရိက္ခာများသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေသည်မသိပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများတချို့၏ မကျေမနပ်ပြောဆိုမှုကြောင့် စေတနာအရင်းခံပြီး ချက်ပြုတ်ပေးသော အဖွဲ့သည်

မချက်ကျွေးနိုင်တော့ကြောင်း ပြောလာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ရှေ့ကိုလည်း ဆက်သွားလာခွင့်မရှိ။ သည်တွင်လည်း ဌက်ပျောအူဟင်းနှင့် ဆန်ကညွှံ့။ နောက်ပြီး နိုင်ငံရေးကိစ္စများကလည်း ဘာမှန်းမသိ။ အချင်းချင်း ခေါင်းချင်းရိုက် တိုင်ပင်လာကြသည်။ သေ့ဘောဘိုးစခန်းသည် K.N.U ၏ နယ်မြေဖြစ်သည်။ K.N.U တွင် အရပ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် စစ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးဟူ၍ နှစ်ပိုင်းခွဲထားပါသည်။

မှောင်ခိုကုန်သည်များ၏ အကောက်ငွေများကို စစ်အုပ်ချုပ်သူများမှ ကိုင်တွယ်၍ ဈေးတန်းကို အရပ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ကိုင်တွယ်ပါသည်။ အရပ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် ဖူးလောကွာဖြစ်သည်။ ၎င်းမှ ကျောင်းသားများကို အနီးကပ်အုပ်ချုပ်ပါသည်။ ကျေးရွာများနှင့် ၎င်းဈေးတန်းကို ဖူးလောကွာမှ အုပ်ချုပ်ထားသည်။

၎င်းအုပ်ချုပ်ထားသော ဈေးတန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့အား သူ့နယ်မြေရောက်၍ သူက အုပ်ချုပ်ရမည်ဟု ယူဆပြီး အုပ်ချုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများသည် မည်သူ၏အုပ်ချုပ်မှုကိုမှ မခံယူနိုင်ပါ။

အဆိုးဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့အား ဘောင်ခတ်အုပ်ချုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘောင်ခတ်အုပ်ချုပ်ခြင်းကို နဂိုကပင် မကြိုက်။ အမိန့်အာဏာများကို အလွန်မုန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သေ့ဘောဘိုးဈေးတန်းမှ ရှေ့သို့လည်း ဆက်လက်မသွားရ၊ အနောက်သို့လည်း ပြန်မဆုတ်ရဲ။

ဖွတ်တရွတ်အရှေ့သို့လည်းကောင်း၊ အနောက်သို့လည်းကောင်း ထွက်ခွာသွားသူများ ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ကံကြမ္မာကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမသိရပါ။ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းပါစေဟု ဆုတောင်းပေးရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ စျေးတန်းထဲတွင် နှစ်ပတ်မျှကြာလာသောအခါ မကျေနပ်မှုများ၊ လိုအပ်မှုများ စသည်တို့ကို အချင်းချင်းတိုင်ပင် ပြောဆိုမှုများရှိပါသည်။ ၎င်းစကားများသည် မနက်ကျလျှင် ဖူးလောကွာထံသို့ ရောက်ရှိပြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ၎င်းထိခိုက်မည့် စကားပြောမိလျှင် ပြောသည့်သူကို ခေါ်ယူပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိမ်းဝါးခြင်းခံရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ကံကြမ္မာသည် မည်သူ၏လက်ခုပ်ထဲ ရောက်နေရသည်ကို မသိတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းခြင်းကို စတင်ခံစားရပါတော့သည်။ နောက် ၂၀ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ K.N.U ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ချုပ်မြ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော်တို့အား ဘာသာပြန်မှတစ်ဆင့် မိန့်ခွန်းပြောပါသည်။ သူပြောသည့်စကားအရ သူတို့လည်း သူတို့ဒုက္ခနှင့်သူတို့။ ကျွန်တော်တို့အား ရိက္ခာ၊ လက်နက်စသည်တို့အား ထောက်ပံ့မပေးနိုင်ပါဆိုသည့် စကားပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသူများထဲမှ ခေါင်းဆောင်ရွေးပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ရပ်တည်ရန် ကြိုးစားဖို့အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရောက်ရှိကျောင်းသားများထဲမှ ၁၀ ဦးကော်မတီကို စဖွဲ့ပါသည်။ ၎င်းသည် သေ့ဘောဘိုးစခန်း ကော်မတီပင်ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းကော်မတီမှ ထိုင်နယ်စပ်တွင် အကြီးဆုံး စခန်းဖြစ်သော

သေ့ဘောဘိုး စခန်း၏ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး စသည်တို့အား ဦးဆောင်ပြီး ဗဟိုကော်မတီဖွဲ့သည့်အခါ စခန်းကော်မတီများအားအခြေခံပြီး ဖွဲ့မည်ဖြစ်ပါသည်။

*